Въ страданьето е неговий животъ!
И въ този животъ азъ само ще намѣря
За нови чувства нови звукове —
Искусството чрѣзъ тѣхъ да обновя . . .»

Тазь висота достигна, възродена
Въ велика скрѣбь, великата душа.

Въ полѣта гордий на възвишенъ блѣнъ
Унесенъ, той творението свое
Захвърлено отново залови, —
И се забрави, и забрави всичко . . .
И звукове мятеженъ рой избиха
Съ порѝвисто ридание. Отъ тѣхъ
На беззавѣтность знойний дъхъ повѣя...
А смъртнитѣ окови, що душата
Тъй властно бѣ захвърлила, звънтяха
Болезнено срѣдъ гордий химнъ, въ когото
Се сливаха възвишенитѣ звуци, —
Като далеченъ екъ на грозна буря,
Ту грохотѣха глухо и злокобно,
Ту сдавени замираха за мигъ. . .
Въ нестройний строй на този химнъ омаенъ,
Диханье на възвишений покой
Трепереше — покой на духъ възмогнатъ.

И въ своята забрава, той не спази
Какъ влѣзе тихо въ стаята една
Отъ неговитѣ млади ученици;